

Arrest

nr. 317 420 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. GOFFART
Gaston Crommenlaan 8
9050 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. GOFFART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 augustus 2013 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 januari 2014.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 9 oktober 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping tot een tweede persoonlijk onderhoud op 7 september 2017 zonder geldige reden ter rechtvaardiging van zijn afwezigheid.

1.3. Verzoeker dient op 9 juni 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het CGVS op 17 november 2022.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 30 juli 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Egyptische nationaliteit en verklaart afkomstig te zijn van Kafr el Sheikh in Egypte. U was niet politiek actief in Egypte maar sympathiseerde wel met de Moslimbroederschap. Rond 1995 kwam u tussen in een conflict tussen twee families met betrekking tot een zaak van familie-eer. U wilde bemiddelen tussen beide families voor verzoening maar werd door een van de families aangegeven aan de politie op beschuldiging van deze te hebben lastiggevallen. Nadat de zaak werd voorgelegd aan de rechtbank werd u door de politie aangehouden en gedurende een week in de gevangenis opgesloten. Hierna werd u vrijgelaten. Sinds dit incident ondervond u geen problemen meer met de Egyptische autoriteiten. U verklaarde in Egypte geen politieke activiteiten te hebben ontplooid. Ook uw achtergebleven broer zou niet politiek actief zijn. Wel hebt u een neef die in uw ouderlijke woning woont die lid is van de Salafistische 'al Nour'-partij. Deze neef werd gedurende het oude regime van Mubarak vervolgd maar ondervond sinds de val van dit regime geen moeilijkheden meer met de huidige Egyptische autoriteiten. In 1999 werkte u in Egypte kortstondig in een wegenconstructiebedrijf van de overheid. In 2000 reisde u naar Libië voor werk. U werkte er ongeveer zeven maanden in een tapijtenfabriek. Na een arbeidsongeval stopte u hiermee en keerde u terug naar Egypte. In 2004 kreeg u in Egypte problemen aan uw lever. Hierdoor kon u niet meer werken. Omdat uw leverziekte verergerde en u in Egypte geen gepaste medische behandeling kreeg, besliste u naar Libië te reizen om er via het bedrijf waar u werkzaam was een visum voor Frankrijk te verkrijgen. In 2005 verkreeg u in Libië uw visum voor Frankrijk. In mei 2006 nam u in bezit van uw Egyptisch paspoort en dit visum vanuit de luchthaven van Cairo een vlucht naar Tripoli in Libië. Na ongeveer een week in Libië nam u een vlucht naar Frankrijk met transit in Tunesië. Per trein zette u uw reis naar België verder waar u midden mei 2006 bent aangekomen. Na verloop van uw visum verbleef u clandestien in België. U verklaarde in België geen politieke activiteiten te hebben ontplooid. Wel nam u als praktiserende moslim regelmatig in de moskee deel aan religieuze bijeenkomsten. Omdat uw gezondheidsproblemen verergerden, diende u in 2009 een aanvraag in tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In april 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met betrekking tot uw aanvraag een weigeringsbeslissing. Na de afzetting in juli 2013 door het Egyptische leger van voormalige president Mohamed Mursi nam u deel aan twee protestbetogingen tegen de militaire staatsgreep in uw land van herkomst. De eerste betoging vond in augustus 2013 plaats en de tweede ongeveer twee weken later. U gaf op een van deze betogingen een speech waarbij u kritiek uitte op de militaire staatsgreep. Vanwege de gewijzigde politieke situatie in uw land van herkomst na de afzetting door het Egyptisch leger van voormalig president Mohamed Mursi in juli 2013 besloot u asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. U vreesde bij terugkeer naar uw land te worden opgepakt door de Egyptische autoriteiten en dit vanwege uw religieus voorkomen (uw baard en bidvlek op het voorhoofd). De Egyptische autoriteiten zouden op dat moment het Moslimbroederschap tot terroristische organisatie hebben uitgeroepen en repressief hebben optreden tegen elke persoon verdacht van banden met deze partij. Aangezien u zichtbaar praktiserend moslim bent, vreesde u door de Egyptische autoriteiten gelinkt te zullen worden aan de Moslimbroederschap en gearresteerd te zullen worden bij aankomst in de luchthaven. Omdat u daarenboven lijdt aan een leverziekte vreesde u gedurende een mogelijke voorhechtenis door de Egyptische autoriteiten voor onderzoek naar uw banden met religieuze groeperingen niet de nodige medische zorgen te zullen verkrijgen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: een aanhoudingsbevel en uw medisch dossier.

Op 9 oktober 2017 besliste het CGVS uw verzoek om internationale bescherming af te sluiten met een weigering van de toekenning van de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus. U gaf namelijk geen gevolg aan de oproeping voor een tweede persoonlijk onderhoud op 7 september 2017 en deelde evenmin een geldige reden mee ter rechtvaardiging van uw afwezigheid. U diende geen annulatieberoep in tegen deze beslissing.

In 2018 reisde u met de auto naar Griekenland om er uw vrouw te ontmoeten. Bij aankomst vroeg u meteen een nieuw paspoort aan bij de Egyptische ambassade en u verkreeg dit drie maanden later. Uw vrouw raakte zwanger en gedurende de zwangerschap bleven jullie samen in Griekenland. Uw vrouw diende er geen verzoek om internationale bescherming in en keerde nog voor de geboorte van uw zoon terug naar Egypte. U deed diende wel een verzoek om internationale bescherming in in Griekenland maar enkel en alleen omdat u wilde terugkeren naar België voor uw medische behandeling. U reisde in bezit van uw Egyptisch paspoort en vervallen oranje kaart terug naar België. U bleef er tot eind 2019. In 2019 werd uw zoon in Egypte geboren. In datzelfde jaar vaardigden de Egyptische autoriteiten een vonnis uit waarin u beschuldigd zou zijn van lidmaatschap van de Moslimbroeders, verstoring van openbare orde en aanzetten tot betogen tegen het bewind waarbij u veroordeeld werd tot 10 jaar opsluiting. U raakte hiervan op de hoogte via een informant bij de politie en ontving in 2022 van uw broer het arrestatiebevel dat tegen u werd uitgeleverd in het kader van deze zaak. Op dat moment besloot u een tweede verzoek in te dienen.

U diende uw tweede verzoek om internationale bescherming in op 9 juni 2022. Dit werd vervolgens ontvankelijk verklaard. In uw tweede verzoek verklaart u dat het vonnis werd uitgevaardigd naar aanleiding van uw speech tijdens de betogingen in 2013. Daarnaast stelt u dat uw echtgenote sinds het vonnis meermaals politieagenten aan de deur kreeg die wilden weten waar u bent. In 2015 zou er ook al een informant van de overheid bij u thuis zijn langs geweest om te weten waar u zich bevond. Omdat u als lid van het Moslimbroederschap bekend zou staan of van lidmaatschap wordt beschuldigd, ervaart uw dochter problemen in Egypte. Zo zouden de studieresultaten en -kansen van uw dochter hierdoor respectievelijk negatief zijn beïnvloed en beperkt. Ook kreeg ze hierdoor geen toestemming van de veiligheidsinstanties om het land te verlaten en in Turkije te gaan studeren. Bij terugkeer naar Egypte vreest u gearresteerd en levenslang opgesloten te worden, wat mede door uw slechte gezondheidstoestand zal resulteren in uw dood. Ter staving van uw verzoek legt u het arrestatiebevel voor dat tegen u werd uitgevaardigd en uw medisch dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U haalde geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevestigd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst BPN DVZ VVIB). U gaf tijdens het eerste onderhoud wel aan dat u aan een chronische leverziekte lijdt en tijdens het persoonlijk onderhoud legde u uw medisch dossier voor (CGVS I, p. 2). U geeft daarbij aan dat u nog steeds een leveraandoening hebt, problemen hebt met uw bloed en last van uw benen heeft. Voorts stelt u dat u op het moment van het onderhoud geen medicatie neemt, dat de behandeling van uw aandoeningen geen invloed heeft op het persoonlijk onderhoud en u er op een normale manier kan deelnemen. Later stelt u evenwel dat de medicatie die u voor uw lever neemt een invloed heeft op uw geheugen maar dat u deze op het moment van het onderhoud niet hebt genomen (CGVS II, p. 6).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was (CGVS, p. 6). U maakte hier tijdens het onderhoud geen gebruik van en gaf aan het einde van het onderhoud aan dat u alle redenen kon geven waarom u Egypte niet kan terugkeren (CGVS, p. 23). U bevestigde ook dat u alles goed begrepen had (ibid.). Doorheen het onderhoud kon u ook alle vragen beantwoorden. Hieruit blijkt dat u in staat was om uw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gewezen op een aantal vaststellingen omtrent uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming. Deze ondermijnen in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw vrees. Zo verklaarde u ondanks uw verblijf in België sinds 2006 pas na de afzetting in juli 2013 door het Egyptisch leger van voormalig president Mohamed Mursi beslist te hebben een verzoek in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Eerder zou dit niet nodig zijn geweest omdat u geen vrees koesterde voor het voormalige oude regime van Hosni Mubarak. Omdat het regime een repressief bewind voerde jegens leden van het Moslimbroederschap en de beweging uitgeroepen tot een terroristische groepering voelde u zich niet meer veilig bij terugkeer naar Egypte (CGVS I, p. 6-7). U stelde immers dat het regime elke zichtbaar praktiserende islamitische Egyptenaar die terugkeerde verdacht van banden te hebben met het Moslimbroederschap. Hierdoor vreesde u bij terugkeer op de luchthaven te worden aangehouden en bij mogelijke detentie niet de noodzakelijke medicatie te krijgen voor uw leverziekte waardoor u het risico loopt te overlijden (CGVS I 2014, p. 6-7). Hoewel kanttekeningen konden worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vrees om als Moslimbroeder te worden beschouwd (cf. infra), sloot het CGVS uw verzoek af met een weigering omdat u niet reageerde op de uitnodiging voor een tweede persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek. U tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd naar de reden van uw afwezigheid op het persoonlijk onderhoud in 2017, stelt u dat u op dat moment gezondheidsproblemen had en het een moeilijke periode voor u was omdat u uw gezin al jarenlang niet gezien had en ze niet kon laten overkomen. Daarom negeerde u toen alle oproepingsbrieven (CGVS II, p. 9). U verklaart dat u in die periode legaal verbleef in België en dat uw aanvraag tot medische regularisatie die u tijdens de asielprocedure had ingediend in oktober 2018 definitief werd afgewezen (CGVS II, p. 9-11). Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u tot 2018 legaal verbleef in België, gaf uw gedrag – meer bepaald het negeren van de oproepingbrief van het CGVS – onmiskenbaar blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het

kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

In 2018 reisde u af naar Griekenland om er uw echtgenote te ontmoeten. Bij aankomst vroeg u meteen een nieuwe paspoort aan bij de Egyptische ambassade en verkreeg dit ook probleemloos, omdat er op dat moment nog geen sancties tegen u liepen, verklaart u (CGVS II, p. 11-13). Uw vrouw raakte zwanger en gedurende de zwangerschap bleven jullie samen in Griekenland. Uw vrouw diende er geen verzoek om internationale bescherming in. U deed dit wel, maar enkel en alleen omdat u wilde terugkeren naar België voor uw medische behandeling (CGVS II, p. 12).

In 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in nadat u via uw broer een aanhoudingsbevel had ontvangen in het kader van uw veroordeling in Egypte op 9 juli 2019. Kort na de veroordeling in 2019 was u al op de hoogte gebracht van het vonnis via uw neef. Uw neef was op zijn beurt hiervan op de hoogte gebracht via informanten bij de politie uit het dorp. Hierbij is het hoogst opmerkelijk dat u ondanks dat u deze informatie bezat sinds 2019 uiteindelijk tot 2022 wachtte om een nieuw verzoek in te dienen. U verklaart dat u niet eerder een verzoek indiende omdat u pas in 2022 een bewijsstuk hiervan in handen kreeg (CGVS II, p. 22). Toch mag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, ook al heeft hij op dat moment nog geen bewijsstukken in zijn bezit. Bovendien linkt u de reden van uw veroordeling nog steeds aan de elementen die u aanhaalde in uw eerste verzoek (CGVS II, p. 18). De vaststelling dat u na het horen van de veroordeling nog dermate lang wachtte met het indienen van een tweede verzoek, is opnieuw gedrag dat onverenigbaar is met de voorgehouden actuele nood aan internationale bescherming. Dit alles heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vrees.

U verklaart in uw tweede verzoek dat u bij terugkeer naar Egypte vreest te worden opgesloten omdat u valselijk beschuldigd zou zijn van lidmaatschap van de Moslimbroeders en voor verstoring van de openbare orde en aanzetten tot betogen tegen het bewind. Dit ten gevolge van uw deelname aan twee protesten in België in 2011 tegen de staatsgreep tegen Mohamed Mursi, uw toespraak op dat moment die uitgezonden werd door Al Jazeera en een artikel dat verscheen in de Marokkaanse krant Rahil Ahar (CGVS II, p. 13 en 18-19). Echter rijzen er meerdere ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van deze beweringen. Uw verklaringen over de betogingen zijn over het algemeen erg vaag waardoor er niet zomaar geloof kan worden gehecht aan uw deelname. Daarnaast zijn uw opeenvolgende verklaringen over het tijdstip van de betogingen, de inhoud van uw toespraak en de opnames en publicaties hiervan niet eensluidend, in het bijzonder met de verklaringen die u hierover aflegde tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS in 2014.

Zo bleek u tijdens het eerste onderhoud niet op de hoogte te zijn van de organisatoren van de betogingen noch van Egyptische activisten die bij de organisatie van de betogingen waren betrokken. Als verklaring voor uw onwetendheid voerde u aan dat u ze niet kende omwille van uw gezondheidsproblemen waardoor u zich constant naar dokters en ziekenhuizen diende te begeven. Evenmin wist u wie van de organisatoren van de betoging u een microfoon gaf waarmee u later uw toespraak zou doen (CGVS I, p. 3-4). Het is hoe dan ook vreemd dat iemand u een microfoon op een dergelijk evenement zou geven om uw mening te delen zonder dat u enige voorafgaande kennis van elkaar zou hebben.

Over de inhoud van uw speech verklaarde u tijdens het eerste onderhoud dat u kritiek uitte tegen de militaire staatsgreep, meer bepaald dat "een democratisch verkozen president op illegale wijze uit de macht is verdreven en dat dit niet kan. Ik zei dat Abdelfatah al Sissi misbruik heeft gemaakt van de manifestanten die voor de verdrijving van Mursi kwamen protesteren voor meer hervormingen in Egypte door Mursi te verdrijven om zelf op illegale wijze aan de macht te komen" (CGVS I, p. 4). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u dan weer over de inhoud van uw speech dat u niemand uitnodigde om te betogen en dat er een legitieme president was, die zijn ambtstermijn ten einde moest brengen en er later verkiezingen moesten worden gehouden. Gevraagd of u bepaalde politici bij naam noemde in uw speech, antwoordt u dat u geen namen heeft genoemd en dat het duidelijk was over wie het ging (CGVS II, p. 21).

Verder stelde u tijdens het eerste onderhoud dat u in 2013 twee keer ging betogen tegen de afzetting van Mursi, er een speech gaf en dat er verschillende mediakanalen aanwezig waren, waaronder ook een Egyptische journalist en de Belgische televisie. Wat de aanwezige mediakanalen betreft liet u tijdens het eerste onderhoud niet optekenen dat Al Jazeera daarbij aanwezig was. U verklaarde voorts dat de betogingen op YouTube verschenen maar niet uw speech (CGVS I, p. 3-4). In uw onderhoud bij de DVZ in het kader van uw tweede verzoek en aanvankelijk ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hebt u het over een interview met Al Jazeera. Naderhand wijzigt u uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud en stelt u dat uw toespraak op de betoging door Al Jazeera werd opgenomen en uitgezonden. U legt hier geen bewijs van voor en uw verklaringen hierover zijn opnieuw erg vaag. U gevraagd hoe u te weten kwam dat Al Jazeera uw toespraak uitzond, zegt u eerst dat er een camera aanwezig was tijdens uw toespraak en dat er in andere Europese landen ook betogingen aan de gang waren. Gevraagd of u het fragment ooit gezien hebt, zegt u dat u het op dat moment niet zag en via vrienden in Egypte vernam dat de speech aan het Schumanplein was uitgezonden. U geeft ook aan dat u het fragment nooit teruggevonden hebt. U verklaart dat het moeilijk was omdat het al van 2011 dateerde (Verklaring DVZ VVIB, punt 17; CGVS II, p. 13, 18-20). Toch is dit vreemd dat u de beelden op het moment van de melding door uw vrienden niet zag. Er zou bovendien kunnen worden verwacht dat zelfs wanneer u na uw eerste onderhoud bij het CGVS op de hoogte kwam van de publicatie van uw toespraak of een artikel over u in een Marokkaanse krant

waarvan u vermoedt dat dit tot gerechtelijke vervolging leidde in Egypte dat u deze publicaties onmiddellijk trachtte op te zoeken en al het mogelijke had proberen te doen om deze terug te vinden, aangezien u wist dat dit mogelijk een risico voor u zou inhouden. U was zich ten tijden van het eerste onderhoud terdege bewust van de mogelijke risico's die verbonden waren aan het verspreiden van beelden van u tijdens de speech aangezien u toen aangaf dat u God dankbaar was dat uw toespraak niet op YouTube was gepubliceerd (CGVS I, p. 4).

Verder gaf u tijdens het eerste onderhoud aan dat een Marokkaanse journalist u zijn journalistenkaart gaf nadat u de speech had gegeven. Hij vertelde dat hij contact met u ging opnemen voor een interview maar interviewde u niet (CGVS I, p. 3-4). U verklaarde toen ook niet dat de journalist een artikel over u of over de betogingen had gepubliceerd. Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS, stelt u dan weer dat de Marokkaanse journalist u wel interviewde en een artikel publiceerde. Gevraagd wat er over u werd gepubliceerd, stelt u dat de titel van het artikel de volgende was: 'Een Egyptische jongeman heeft zijn mening geuit over de staatsgreep in Egypte en hij is het niet eens met het beleid' (CGVS II, p. 10, 20). U legt dit artikel evenwel niet voor, ondanks dat u beweert dat u het visitekaartje had gekregen van de journalist en de journalist u later vertelde dat hij het artikel had geschreven en gepubliceerd. De volledige naam van de journalist ontsnapt u – u weet enkel dat zijn naam M. was – en u weet ook niet waar de krant gelezen wordt (CGVS II, p. 19-20).

Tot slot werd u ook nog geconfronteerd met de tegenstrijdigheid wat betreft het jaartal waarin de betogingen plaatsvonden. Waar u tijdens het eerste onderhoud beide betogingen situeerde in 2013, hebt u het tijdens het tweede onderhoud steevast over 2011. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, geeft u eerst aan dat het zou kunnen dat u ook in 2013 ging betogen maar dat de betogingen van 2013 niets te maken hadden met die van 2011. U herinnert zich ook niet meer om welke reden er toen werd betoogd. Daarna nogmaals geconfronteerd, stelde u louter geen data te onthouden, wat uw onwetendheid niet zomaar kan verschonen (CGVS II, p. 20-21).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakte u niet aannemelijk dat u de beweerde toespraak hebt gegeven naar aanleiding van de afzetting van voormalig president Mursi en dat deze speech vervolgens werd gepubliceerd in bepaalde mediakanalen. Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat u omwille van uw beweerde toespraak in het vizier van de Egyptische autoriteiten bent gekomen en bent veroordeeld. U brengt ook geen concrete indicaties aan die wijzen in die richting noch zijn er andere elementen in uw dossier aanwezig die in die richting wijzen. Gevraagd waarom u denkt dat u dat de toespraak tot uw veroordeling heeft geleid, verwijst u naar de algemene situatie in de nasleep van de protesten tegen de afzetting van Mursi in Egypte. U stelt dat er toen veel willekeurige dossiers zijn opgesteld die vervolgens werden overgemaakt aan het gerecht en dat u een van hen was. Gevraagd hoe u weet dat het op die manier verlopen is, antwoordt u dat u zich baseert op uw persoonlijke ervaringen van toen u nog in Egypte was in verband met de leden van de Moslimbroeders. U stelt dat ze willekeurig weden gearresteerd en opgesloten. U brengt aldus geen concrete indicaties aan behalve de verwijzing naar betogingen en rellen in het door u voorgelegde aanhoudingsbevel (CGVS II, p. 13, 21).

Daarnaast zijn er geen andere aanwijzingen in uw verklaringen of dossier terug te vinden die erop kunnen wijzen dat u in het vizier van de Egyptische autoriteiten bent gekomen omwille van uw toespraak of omwille van een toegeschreven lidmaatschap van de Moslimbroeders. In het aanhoudingsbevel staat dat u werd beschuldigd voor betogingen en rellen. De precieze context van de betogingen of rellen die leidden tot uw beschuldiging en veroordeling wordt overigens niet gespecificeerd. Noch wordt u expliciet beschuldigd van lidmaatschap van de Moslimbroeders, zoals u zelf evenwel meermaals aangeeft. Daarbij komt dat u de inhoud van het vonnis dat u tot 10 jaar gevangenschap veroordeelde niet kent aangezien u dit niet hebt en uw familie niet durfde te informeren naar uw veroordeling (CGVS II, p. 16-18). Hierdoor kan alleszins niets met zekerheid worden afgeleid voor wat betreft de feiten die aan de basis liggen van uw veroordeling. Het blijft ook onduidelijk waarom u pas in 2022 erin slaagde een kopie van het aanhoudingsbevel te bemachtigen, terwijl u al in 2019 op de hoogte werd gebracht van het vonnis. U verklaart hierover enkel dat niemand het voor u kon regelen, dat het riskant was en dat een officier u familie een dienst wou bewijzen en wist dat u ten onrechte was veroordeeld (CGVS II, p. 22). Wat het aanhoudingsbevel betreft, moet nog worden opgemerkt dat dit op zich onvoldoende bewijskrachtig is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Bovendien legt u enkel een kopie van het aanhoudingsbevel voor waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Daarnaast mag niet vergeten worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Egypte veel overheidsdiensten vatbaar zijn voor documentenfraude en dat zowel vervalsingen als documenten via smeergeld van corrupte ambtenaren kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van een dergelijk document bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag zomaar om te buigen.

Verder stelt u dat u voor uw vertrek uit uw land geen activiteiten deed waardoor u verdacht van lidmaatschap van de Moslimbroeders zou kunnen worden (CGVS II, p. 21). U verklaarde tijdens het eerste onderhoud enkel sympathie te hebben voor de Moslimbroederschap. U verklaarde echter nooit enige politieke activiteiten te hebben ontplooid in de schoot van deze beweging (CGVS I, p. 2-3, p.5). Meer nog, u verklaarde tijdens uw eerste onderhoud zowel gedurende uw verblijf in Egypte als na uw aankomst in België zich niet met politiek te hebben ingelaten. Ook na de afzetting van voormalig president Mohamed Mursi door

het Egyptisch leger zou u vanwege uw gezondheidsproblemen aan de kantlijn hebben gestaan met betrekking tot de politieke verwickelingen in uw land van herkomst. Voor wat betreft uw activiteiten in de moskee in België verklaarde uzelf dat deze louter van religieuze aard waren. U zou u in de moskee nooit hebben ingelaten met politiek (CGVS I, p. 3-5). In het tweede onderhoud stelt u dat u in Egypte een gematigd salafist was zonder politieke drijfveren en u bevestigt dat u in België geen politieke activiteiten hebt ontwikkeld noch lid bent geworden van politieke of religieuze organisaties (CGVS II, p. 10-11).

Daarnaast moet ook nog gewezen worden op uw contacten met de Egyptische overheid vanuit het buitenland, wat opnieuw gedrag is dat moeilijk verenigbaar is met uw voorgehouden vrees. Zo is het opvallend dat u zes jaar na de betogingen die plaatsvonden naar aanleiding van de afzetting van president Mursi werd veroordeeld en dat u zich in de tussentijd wel nog enkele keren begaf naar de Egyptische ambassade/het Egyptisch consulaat. Na de militaire staatsgreep van juli 2013 ging u naar het Egyptisch consulaat voor het medisch dossier dat u uit Egypte wilde laten overkomen. U verklaart dat dit nog was voor de ontruiming van het Rabhapplein (CGVS I, p. 4-5). Bij de ontruiming van dit en een ander plein werden op 14 augustus 2013 900 aanhangers van Mursi vermoord door de Egyptische autoriteiten (zie informatie in het administratieve dossier). Vanwege uw gezondheidsproblemen stuurde u nadien nog diverse keren een vriend van u naar de ambassade/het consulaat om er na te gaan of uw medisch dossier was aangekomen. Hoe dan ook, in 2018 slaagde u erin een nieuw paspoort te verkrijgen in de Egyptische ambassade in Griekenland. U vertelt hierover dat de procedure probleemloos en vlot verliep omdat u toen nog niet veroordeeld was door een rechtbank (CGVS II, p. 12-13). Hierbij moet er evenwel worden herinnerd aan uw bewering dat er in 2015 een informant bij u thuis langskwam om te weten waar u zich bevond (CGVS II, p. 15, 17). U legt het paspoort dat u werd afgeleverd in Griekenland evenwel niet voor. U verklaart dat u het drie dagen voor het persoonlijk onderhoud bent kwijtgeraakt, wat enigszins toevallig is (CGVS II, p. 6-7). Van iemand die eerder een vrees aanhaalde voor de Egyptische autoriteiten simpelweg omwille van zijn vrome uiterlijk en die stelt dat hij voor de veroordeling al werd gezocht, zou meer voorzichtigheid kunnen worden verwacht in zijn contacten met de autoriteiten van zijn land van herkomst. Daarnaast kan het ook moeilijk worden aangenomen dat de Egyptische autoriteiten probleemloos uw documenten verstrekten zo kort voordat u werd veroordeeld.

Tot slot moet nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen die uw gezinsleden kennen omwille van uw gerechtelijke vervolging, met name de huisbezoeken van de Egyptische politie en de problemen die uw dochter kende, niet overtuigen. Wat de huisbezoeken betreft, zijn uw verklaringen opnieuw erg vaag. Zo weet u niet precies hoeveel huisbezoeken er sinds het vonnis zijn geweest. U vermoedt dat de politieagenten zich hierbij agressief gedroegen, want dat is wat uw ervaring met de Egyptische politie u leerde. U verklaart dat uw vrouw u ooit vertelde dat het om drie bezoeken ging in verspreide periodes, maar u vermeldt er wel bij dat uw gezin u hier niet alles over vertelde omwille van uw gezondheidstoestand. U gevraagd wat de politie precies kwam doen of wilde, zegt u dat ze u zochten omwille van uw veroordeling hoewel ze wisten dat u legaal het land had verlaten. U ziet dit als een vorm van pesten (CGVS II, p. 15). Toch zou worden verwacht dat u een beter zicht zou kunnen geven over de frequentie en de inhoud van deze bezoeken en ook dat uw vrouw u hierover in alle openheid over zou berichten aangezien dit van belang is voor het inschatten van uw vrees bij terugkeer. Uw verklaringen over de problemen van uw dochter blijven hoogstens blote beweringen. U brengt geen enkel begin van bewijs aan om deze te staven, hoewel u beweert dat uw dochter bezwaar indiende tegen haar studieresultaten, dat haar de toelating voor het verlaten van het land werd geweigerd en ze een nieuwe toelating probeerde aan te vragen (CGVS II, p. 13-14 en 22-23). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hierover stukken beschikbaar zijn en dat u deze zou voorleggen.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kunt u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd

prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politionele doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2020 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U bracht evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De overige documenten die u hebt neergelegd, uw medisch dossier, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker tracht de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen door te volharden in zijn verklaringen en met de verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, de Raad van State (hierna: de RvS), het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), academische literatuur en algemene landeninformatie. Aangaande de weigeringsmotieven inzake de veiligheidssituatie betoogt verzoeker dat verweerder geen rekening houdt met de concrete omstandigheden, namelijk dat hij een aanhanger is van de moslimbroeders en veroordeeld werd door een Egyptische rechtbank. Voorts betoogt verzoeker dat het rapport waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet de detentie omstandigheden in Egypte vermeldt en dit nochtans een zeer belangrijk element is nu blijkt dat hij veroordeeld werd tot tien jaar gevangenisstraf en minstens een aanhoudingsbevel tegen hem werd uitgevaardigd. Hij stelt dat uit diverse rapporten en publicaties blijkt dat de detentieomstandigheden mensonterend kunnen worden genoemd. Hij benadrukt dat daarenboven niet uit het oog kan worden verloren dat hij medische problemen heeft en hij bijgevolg in gevangenschap niet de gepaste medische zorgen zal krijgen welke hij nodig heeft. Voorts betoogt verzoeker dat uit de voornoemde rapporten van internationale

organisaties en overheden blijkt dat er geen sprake is van enige vrijheid van meningsuiting en dissonante geluiden niet worden getolereerd. Hij benadrukt ten slotte dat de detentieomstandigheden als onmenselijk worden aangemerkt.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 18 november 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een verslag van een medische raadpleging van 11 juni 2024 wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U haalde geen bijzondere procedurele noden aan wanneer u daarover werd bevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst BPN DVZ VVIB). U gaf tijdens het eerste onderhoud wel aan dat u aan een chronische leverziekte lijdt en tijdens het persoonlijk onderhoud legde u uw medisch dossier voor (CGVS I, p. 2). U geeft daarbij aan dat u nog steeds een leveraandoening hebt, problemen hebt met uw bloed en last van uw benen heeft. Voorts stelt u dat u op het moment van het onderhoud geen medicatie neemt, dat de behandeling van uw aandoeningen geen invloed heeft op het persoonlijk onderhoud en u er op een normale manier kan deelnemen. Later stelt u evenwel dat de medicatie die u voor uw lever neemt een invloed heeft op uw geheugen maar dat u deze op het moment van het onderhoud niet hebt genomen (CGVS II, p. 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was (CGVS, p. 6). U maakte hier tijdens het onderhoud geen gebruik van en gaf aan het einde van het onderhoud aan dat u alle redenen kon geven waarom u Egypte niet kan terugkeren (CGVS, p. 23). U bevestigde ook dat u alles goed begrepen had (ibid.). Doorheen het onderhoud kon u ook alle vragen beantwoorden. Hieruit blijkt dat u in staat was om uw vluchtrelaas op zelfstandige en functionele wijze toe te

lichten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker benadrukt zijn medische problemen en brengt middels zijn aanvullende nota een verslag van een medische raadpleging van 11 juni 2024 bij om de actualiteit van zijn leverziekte te bevestigen, doch brengt geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande concrete motieven waaruit blijkt dat er in zijn hoofde bijzondere procedurele noden werden aangenomen en hem steunmaatregelen werden verleend.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Egypte een vervolging door de autoriteiten omdat hij beschouwd wordt als lid van de moslimbroeders. Daarnaast verklaarde verzoeker dat omwille van deze beschuldiging zijn dochter problemen ondervindt op school.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) vooreerst moet worden gewezen op een aantal vaststellingen omtrent verzoekers opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming. Deze ondermijnen in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van zijn vrees. Zo verklaarde verzoeker ondanks zijn verblijf in België sinds 2006 pas na de afzetting in juli 2013 door het Egyptisch leger van voormalig president Mohamed Mursi beslist te hebben een verzoek in te dienen bij de Belgische asielinstanties. Eerder zou dit niet nodig zijn geweest omdat hij geen vrees koesterde voor het voormalige oude regime van Hosni Mubarak. Omdat het regime een repressief bewind voerde jegens leden van het Moslimbroederschap en de beweging uitgeroepen tot een terroristische groepering voelde verzoeker zich niet meer veilig bij terugkeer naar Egypte. Verzoeker stelde immers dat het regime elke zichtbaar praktiserende islamitische Egyptenaar die terugkeerde verdacht van banden te hebben met het Moslimbroederschap. Hierdoor vreesde hij bij terugkeer op de luchthaven te worden aangehouden en bij mogelijke detentie niet de noodzakelijke medicatie te krijgen voor zijn leverziekte waardoor hij het risico loopt te overlijden. Hoewel kanttekeningen konden worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van verzoekers vrees om als Moslimbroeder te worden beschouwd (cf. infra), sloot het CGVS zijn verzoek af met een weigering omdat hij niet reageerde op de uitnodiging voor een tweede persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek. Verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd naar de reden van zijn afwezigheid op het persoonlijk onderhoud in 2017, stelt hij dat hij op dat moment gezondheidsproblemen had en het een moeilijke periode voor hem was omdat hij zijn gezin al jarenlang niet gezien had en ze niet kon laten overkomen. Daarom negeerde verzoeker toen alle oproepingsbrieven. Verzoeker verklaart dat hij in die periode legaal verbleef in België en dat zijn aanvraag tot medische regularisatie die hij tijdens de asielprocedure had ingediend in oktober 2018 definitief werd afgewezen. Hoewel uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot 2018 legaal verbleef in België, gaf zijn gedrag – meer bepaald het negeren van de oproepingbrief van het CGVS – onmiskenbaar blijk van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat verzoeker betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen;

ii) in 2018 verzoeker afreisde naar Griekenland om er zijn echtgenote te ontmoeten. Bij aankomst vroeg verzoeker meteen een nieuwe paspoort aan bij de Egyptische ambassade en verkreeg dit ook probleemloos, omdat er op dat moment nog geen sancties tegen hem liepen, verklaart hij. Zijn vrouw raakte zwanger en gedurende de zwangerschap bleven zij samen in Griekenland. Verzoekers vrouw diende er geen verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker deed dit wel, maar enkel en alleen omdat hij wilde terugkeren naar België voor zijn medische behandeling;

iii) verzoeker in 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij via zijn broer een aanhoudingsbevel had ontvangen in het kader van zijn veroordeling in Egypte op 9 juli 2019. Kort na de veroordeling in 2019 was verzoeker al op de hoogte gebracht van het vonnis via zijn neef. Verzoekers neef was op zijn beurt hiervan op de hoogte gebracht via informanten bij de politie uit het dorp. Hierbij is het hoogst opmerkelijk dat verzoeker ondanks dat hij deze informatie bezat sinds 2019 uiteindelijk tot 2022 wachtte om een nieuw verzoek in te dienen. Verzoeker verklaart dat hij niet eerder een verzoek indiende omdat hij pas in 2022 een bewijsstuk hiervan in handen kreeg. Toch mag van iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, ook al heeft hij op dat moment nog geen bewijsstukken in zijn bezit. Bovendien linkt verzoeker de reden van zijn veroordeling nog steeds aan de elementen die hij aanhaalde in zijn eerste verzoek. De vaststelling dat verzoeker na het horen van de veroordeling nog dermate lang wachtte met het indienen van een tweede verzoek, is opnieuw gedrag dat onverenigbaar is met de voorgehouden

actuele nood aan internationale bescherming. Dit alles heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van zijn vrees;

iv) verzoeker in zijn tweede verzoek verklaart dat hij bij terugkeer naar Egypte vreest te worden opgesloten omdat hij valselijk beschuldigd zou zijn van lidmaatschap van de Moslimbroeders en voor verstoring van de openbare orde en aanzetten tot betogen tegen het bewind. Dit ten gevolge van zijn deelname aan twee protesten in België in 2011 tegen de staatsgreep tegen Mohamed Mursi, zijn toespraak op dat moment die uitgezonden werd door Al Jazeera en een artikel dat verscheen in de Marokkaanse krant Rahil Ahar. Echter rijzen er meerdere ernstige twijfels bij de geloofwaardigheid van deze beweringen. Verzoekers verklaringen over de betogingen zijn over het algemeen erg vaag waardoor er niet zomaar geloof kan worden gehecht aan zijn deelname. Daarnaast zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen over het tijdstip van de betogingen, de inhoud van zijn toespraak en de opnames en publicaties hiervan niet eensluidend, in het bijzonder met de verklaringen die hij hierover aflegde tijdens zijn eerste onderhoud bij het CGVS in 2014. Zo bleek verzoeker tijdens het eerste onderhoud niet op de hoogte te zijn van de organisatoren van de betogingen noch van Egyptische activisten die bij de organisatie van de betogingen waren betrokken. Als verklaring voor zijn onwetendheid voerde verzoeker aan dat hij ze niet kende omwille van zijn gezondheidsproblemen waardoor hij zich constant naar dokters en ziekenhuizen diende te begeven. Evenmin wist verzoeker wie van de organisatoren van de betoging hem een microfoon gaf waarmee hij later zijn toespraak zou doen. Het is hoe dan ook vreemd dat iemand verzoeker een microfoon op een dergelijk evenement zou geven om zijn mening te delen zonder dat zij enige voorafgaande kennis van elkaar zouden hebben. Over de inhoud van zijn speech verklaarde verzoeker tijdens het eerste onderhoud dat hij kritiek uitte tegen de militaire staatsgreep, meer bepaald dat *“een democratisch verkozen president op illegale wijze uit de macht is verdreven en dat dit niet kan. Ik zei dat Abdelfatah al Sissi misbruik heeft gemaakt van de manifestanten die voor de verdrijving van Mursi kwamen protesteren voor meer hervormingen in Egypte door Mursi te verdrijven om zelf op illegale wijze aan de macht te komen”*. Tijdens het tweede onderhoud verklaart verzoeker dan weer over de inhoud van zijn speech dat hij niemand uitnodigde om te betogen en dat er een legitieme president was, die zijn ambtstermijn ten einde moest brengen en er later verkiezingen moesten worden gehouden. Gevraagd of verzoeker bepaalde politici bij naam noemde in zijn speech, antwoordt hij dat hij geen namen heeft genoemd en dat het duidelijk was over wie het ging. Verder stelde verzoeker tijdens het eerste onderhoud dat hij in 2013 twee keer ging betogen tegen de afzetting van Mursi, er een speech gaf en dat er verschillende mediakanalen aanwezig waren, waaronder ook een Egyptische journalist en de Belgische televisie. Wat de aanwezige mediakanalen betreft liet verzoeker tijdens het eerste onderhoud niet optekenen dat Al Jazeera daarbij aanwezig was. Verzoeker verklaarde voorts dat de betogingen op YouTube verschenen maar niet zijn speech. In zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van zijn tweede verzoek en aanvankelijk ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, heeft verzoeker het over een interview met Al Jazeera. Naderhand wijzigt verzoeker zijn verklaringen tijdens het tweede onderhoud en stelt hij dat zijn toespraak op de betoging door Al Jazeera werd opgenomen en uitgezonden. Verzoeker legt hier geen bewijs van voor en zijn verklaringen hierover zijn opnieuw erg vaag. Verzoeker gevraagd hoe hij te weten kwam dat Al Jazeera zijn toespraak uitzond, zegt hij eerst dat er een camera aanwezig was tijdens zijn toespraak en dat er in andere Europese landen ook betogingen aan de gang waren. Gevraagd of verzoeker het fragment ooit gezien heeft, zegt hij dat hij het op dat moment niet zag en via vrienden in Egypte vernam dat de speech aan het Schumanplein was uitgezonden. Verzoeker geeft ook aan dat hij het fragment nooit teruggevonden heeft. Hij verklaart dat het moeilijk was omdat het al van 2011 dateerde. Toch is dit vreemd dat verzoeker de beelden op het moment van de melding door zijn vrienden niet zag. Er zou bovendien kunnen worden verwacht dat zelfs wanneer verzoeker na zijn eerste onderhoud bij het CGVS op de hoogte kwam van de publicatie van zijn toespraak of een artikel over hem in een Marokkaanse krant waarvan hij vermoedt dat dit tot gerechtelijke vervolging leidde in Egypte dat hij deze publicaties onmiddellijk trachtte op te zoeken en al het mogelijke had proberen te doen om deze terug te vinden, aangezien verzoeker wist dat dit mogelijk een risico voor hem zou inhouden. Verzoeker was zich ten tijde van het eerste onderhoud terdege bewust van de mogelijke risico's die verbonden waren aan het verspreiden van beelden van hem tijdens de speech aangezien hij toen aangaf dat hij God dankbaar was dat zijn toespraak niet op YouTube was gepubliceerd. Verder gaf verzoeker tijdens het eerste onderhoud aan dat een Marokkaanse journalist hem zijn journalistenkaart gaf nadat hij de speech had gegeven. Hij vertelde dat hij contact met hem ging opnemen voor een interview maar interviewde hem niet. Verzoeker verklaarde toen ook niet dat de journalist een artikel over hem of over de betogingen had gepubliceerd. Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS, stelt verzoeker dan weer dat de Marokkaanse journalist hem wel interviewde en een artikel publiceerde. Gevraagd wat er over hem werd gepubliceerd, stelt verzoeker dat de titel van het artikel de volgende was: *“Een Egyptische jongeman heeft zijn mening geuit over de staatsgreep in Egypte en hij is het niet eens met het beleid”*. Verzoeker legt dit artikel evenwel niet voor, ondanks dat hij beweert dat hij het visitekaartje had gekregen van de journalist en de journalist hem later vertelde dat hij het artikel had geschreven en gepubliceerd. De volledige naam van de journalist ontsnapt verzoeker – hij weet enkel dat zijn naam M. was – en hij weet ook niet waar de krant gelezen wordt. Tot slot werd verzoeker ook nog geconfronteerd met de tegenstrijdigheid wat betreft het jaartal waarin de betogingen plaatsvonden. Waar verzoeker tijdens het eerste onderhoud beide betogingen situeerde in 2013, heeft hij het tijdens het tweede onderhoud stevast over 2011. Wanneer verzoeker hiermee wordt geconfronteerd, geeft hij eerst aan dat het zou kunnen dat hij

ook in 2013 ging betogen maar dat de betogingen van 2013 niets te maken hadden met die van 2011. Verzoeker herinnert zich ook niet meer om welke reden er toen werd betoogd. Daarna nogmaals geconfronteerd, stelde verzoeker louter geen data te onthouden, wat zijn onwetendheid niet zomaar kan verschonen;

v) gelet op bovenstaande vaststellingen verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij de beweerde toespraak heeft gegeven naar aanleiding van de afzetting van voormalig president Mursi en dat deze speech vervolgens werd gepubliceerd in bepaalde mediakanalen. Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij omwille van zijn beweerde toespraak in het vizier van de Egyptische autoriteiten is gekomen en is veroordeeld. Verzoeker brengt ook geen concrete indicaties aan die wijzen in die richting noch zijn er andere elementen in zijn dossier aanwezig die in die richting wijzen. Gevraagd waarom verzoeker denkt dat de toespraak tot zijn veroordeling heeft geleid, verwijst hij naar de algemene situatie in de nasleep van de protesten tegen de afzetting van Mursi in Egypte. Verzoeker stelt dat er toen veel willekeurige dossiers zijn opgesteld die vervolgens werden overgemaakt aan het gerecht en dat hij een van hen was. Gevraagd hoe verzoeker weet dat het op die manier verlopen is, antwoordt hij dat hij zich baseert op zijn persoonlijke ervaringen van toen hij nog in Egypte was in verband met de leden van de Moslimbroeders. Verzoeker stelt dat ze willekeurig werden gearresteerd en opgesloten. Verzoeker brengt aldus geen concrete indicaties aan behalve de verwijzing naar betogingen en rellen in het door hem voorgelegde aanhoudingsbevel;

vi) er daarnaast geen andere aanwijzingen in zijn verklaringen of dossier terug te vinden zijn die erop kunnen wijzen dat hij in het vizier van de Egyptische autoriteiten is gekomen omwille van zijn toespraak of omwille van een toegeschreven lidmaatschap van de Moslimbroeders. In het aanhoudingsbevel staat dat verzoeker werd beschuldigd voor betogingen en rellen. De precieze context van de betogingen of rellen die leidden tot zijn beschuldiging en veroordeling wordt overigens niet gespecificeerd. Noch wordt verzoeker expliciet beschuldigd van lidmaatschap van de Moslimbroeders, zoals hij zelf evenwel meermaals aangeeft. Daarbij komt dat hij de inhoud van het vonnis dat hij tot tien jaar gevangenschap veroordeeld werd niet kent aangezien hij dit niet heeft en zijn familie niet durfde te informeren naar zijn veroordeling. Hierdoor kan alleszins niets met zekerheid worden afgeleid voor wat betreft de feiten die aan de basis liggen van zijn veroordeling. Het blijft ook onduidelijk waarom verzoeker pas in 2022 erin slaagde een kopie van het aanhoudingsbevel te bemachtigen, terwijl hij al in 2019 op de hoogte werd gebracht van het vonnis. Verzoeker verklaart hierover enkel dat niemand het voor hem kon regelen, dat het riskant was en dat een officier zijn familie een dienst wou bewijzen en wist dat hij ten onrechte was veroordeeld. Wat het aanhoudingsbevel betreft, moet nog worden opgemerkt dat dit op zich onvoldoende bewijskrachtig is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Bovendien legt verzoeker enkel een kopie van het aanhoudingsbevel voor waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Daarnaast mag niet vergeten worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Egypte veel overheidsdiensten vatbaar zijn voor documentenfraude en dat zowel vervalsingen als documenten via smeergeld van corrupte ambtenaren kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van een dergelijk document bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zomaar om te buigen;

vii) verzoeker verder stelt hij voor zijn vertrek uit zijn land geen activiteiten deed waardoor hij verdacht zou kunnen worden van lidmaatschap van de Moslimbroeders. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste onderhoud enkel sympathie te hebben voor de Moslimbroederschap. Verzoeker verklaarde echter nooit enige politieke activiteiten te hebben ontplooid in de schoot van deze beweging. Meer nog, verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste onderhoud zowel gedurende zijn verblijf in Egypte als na zijn aankomst in België zich niet met politiek te hebben ingelaten. Ook na de afzetting van voormalig president Mohamed Mursi door het Egyptisch leger zou verzoeker vanwege zijn gezondheidsproblemen aan de kantlijn hebben gestaan met betrekking tot de politieke verwickelingen in zijn land van herkomst. Voor wat betreft verzoekers activiteiten in de moskee in België verklaarde hijzelf dat deze louter van religieuze aard waren. Verzoeker zou zich in de moskee nooit hebben ingelaten met politiek. In het tweede onderhoud stelt verzoeker dat hij in Egypte een gematigd salafist was zonder politieke drijfveren en hij bevestigt dat hij in België geen politieke activiteiten heeft ontwikkeld noch lid is geworden van politieke of religieuze organisaties;

viii) daarnaast ook nog gewezen moet worden op verzoekers contacten met de Egyptische overheid vanuit het buitenland, wat opnieuw gedrag is dat moeilijk verenigbaar is met zijn voorgehouden vrees. Zo is het opvallend dat verzoeker zes jaar na de betogingen die plaatsvonden naar aanleiding van de afzetting van president Mursi werd veroordeeld en dat hij zich in de tussentijd wel nog enkele keren begaf naar de Egyptische ambassade/het Egyptisch consulaat. Na de militaire staatsgreep van juli 2013 ging verzoeker naar het Egyptisch consulaat voor het medisch dossier dat hij uit Egypte wilde laten overkomen. Verzoeker verklaart dat dit nog was voor de ontruiming van het Rabhapplein. Bij de ontruiming van dit en een ander plein werden op 14 augustus 2013 900 aanhangers van Mursi vermoord door de Egyptische autoriteiten. Vanwege zijn gezondheidsproblemen stuurde verzoeker nadien nog diverse keren een vriend van hem naar de ambassade/het consulaat om er na te gaan of zijn medisch dossier was aangekomen. Hoe dan ook, in 2018 slaagde verzoeker erin een nieuw paspoort te verkrijgen in de Egyptische ambassade in Griekenland. Verzoeker vertelt hierover dat de procedure probleemloos en vlot verliep omdat hij toen nog niet veroordeeld was door een rechtbank. Hierbij moet er evenwel worden herinnerd aan verzoekers bewering dat er in 2015 een informant bij hem thuis langskwam om te weten waar hij zich bevond. Verzoeker legt het paspoort dat hem werd afgeleverd in Griekenland evenwel niet voor. Verzoeker verklaart dat hij zijn paspoort drie dagen

voor het persoonlijk onderhoud is kwijtgeraakt, wat enigszins toevallig is. Van iemand die eerder een vrees aanhaalde voor de Egyptische autoriteiten simpelweg omwille van zijn vrome uiterlijk en die stelt dat hij voor de veroordeling al werd gezocht, zou meer voorzichtigheid kunnen worden verwacht in zijn contacten met de autoriteiten van zijn land van herkomst. Daarnaast kan het ook moeilijk worden aangenomen dat de Egyptische autoriteiten probleemloos zijn documenten verstrekten zo kort voordat verzoeker werd veroordeeld;

ix) tot slot nog moet worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de problemen die zijn gezinsleden kennen omwille van zijn gerechtelijke vervolging, met name de huisbezoeken van de Egyptische politie en de problemen die zijn dochter kende, niet overtuigen. Wat de huisbezoeken betreft, zijn verzoekers verklaringen opnieuw erg vaag. Zo weet verzoeker niet precies hoeveel huisbezoeken er sinds het vonnis zijn geweest. Verzoeker vermoedt dat de politieagenten zich hierbij agressief gedroegen, want dat is wat zijn ervaring met de Egyptische politie hem leerde. Verzoeker verklaart dat zijn vrouw hem ooit vertelde dat het om drie bezoeken ging in verspreide periodes, maar hij vermeldt er wel bij dat zijn gezin hem hier niet alles over vertelde omwille van zijn gezondheidstoestand. Verzoeker gevraagd wat de politie precies kwam doen of wilde, zegt hij dat ze hem zochten omwille van zijn veroordeling hoewel ze wisten dat hij legaal het land had verlaten. Verzoeker ziet dit als een vorm van pesterijen. Toch zou worden verwacht dat verzoeker een beter zicht zou kunnen geven over de frequentie en de inhoud van deze bezoeken en ook dat zijn vrouw hem hierover in alle openheid over zou berichten aangezien dit van belang is voor het inschatten van zijn vrees bij terugkeer. Verzoekers verklaringen over de problemen van zijn dochter blijven hoogstens blote beweringen. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan om deze te staven, hoewel hij beweert dat zijn dochter bezwaar indiende tegen haar studieresultaten, dat haar de toelating voor het verlaten van het land werd geweigerd en ze een nieuwe toelating probeerde aan te vragen. Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat hierover stukken beschikbaar zijn en dat verzoeker deze zou voorleggen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS en benadrukt zijn medische toestand doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door hemzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoeker wijst op zijn medische toestand waaromtrent hij nog middels zijn aanvullende nota een verslag van een medische raadpleging van 11 juni 2024 bijbrengt ter staving van de actualiteit van zijn leverziekte, stelt de Raad in dit verband nog vast dat verzoekers medische problematiek geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker, voorgaande vaststellingen aangaande zijn vluchtrelaas mee in acht genomen, in casu geenszins aan dat hij omwille van zijn diagnose zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Hierbij stipt de Raad nog aan dat verzoeker beschikt over een familiaal netwerk in Egypte alwaar zijn kinderen, echtgenote, broer en neven met wie hij nog contact houdt in Egypte verblijven (Verklaring Volgend Verzoek van 22 september 2022, vraag 14, 17, 22; persoonlijk onderhoud van 17 november 2022, p. 7- 8). Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad beklemtoont ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Egypte en de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie door de Raad overgenomen.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie kan samen met de commissaris-generaal geoordeeld worden dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld, waardoor de gebeurlijke confrontaties tussen de Egyptische autoriteiten en radicale gewapende groeperingen worden gekenmerkt, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie rond detentieomstandigheden in Egypte en het gebrek aan vrije meningsuiting evenals met de verwijzing naar zijn vluchtrelaas dat hij een aanhanger is van de moslimbroederschap waaruit evenwel zoals hoger vastgesteld geen beschermingsnood is gebleken geenszins pertinente elementen bij in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop verweerders analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU